Оце дивлюсь безрадісно на тебе,
Загляну в душу змучену твою —
І несподівано самого себе
В тобі, мій брате, пізнаю!

Ще з пелюшок здобувся ти отрути,
Не бачив навіть радощів життя,-
А вже воно на тебе вспіло тхнути
Диханням смертного пиття!

І підеш ти гірким шляхом недуги,
У темряві шукаючи зорі,
Конаючи з невимовної туги,
Довіковічним бранцем прі! [9]

Дізнаєшся в кайданах самотини,
У тридцять літ — знесилений дідусь,
Гадавши нишком: кращої години
Я в мирі ледве чи діждусь...

Та вірую, що хрест мій не безплодний,
Що хрест отой — бездольний люд спасе,
Запинить, певно, стогін всенародний,
Вітчині щастя принесе!

[9] — Пря — боротьба.